

ŠTEVILKA
LETO IX.
TRST 1962-63

3

G
A
L
L
E
E
B

GALEB

LIST ZA MLADINO

Izhaja mesečno • Izdajatelj in odgovorni urednik je Ivan Grbec • Ureja ga uredniški odbor • Tiska tiskarna »Graphis« v Trstu, ul. Sv. Frančiška 20
Naslovno stran je napravil R. Hlavaty

VSEBINA

Danilo Gorinšek: Novoletna	49
Fran Roš: Gozdni Zelenec	50
Stanka Vinšek: Božična	54
Tone Seliškar: Sinja galeb	55
Fran Roš: Prva snežinka	58
R. Kragelj: Na valovih pragozdne reke	59
Fran Roš: Na novoletni praznik	63
Stana Vinšek: Ivje	65
Stana Vinšek: Marijine plahtice	65
Danilo Gorinšek: Lenuharska	67
Miro P.: Drobne zanimivosti	68
Iz filatelije	68
Vladimir Kodrič: Buči, buči morje Adrijansko	69
Mladi dopisniki	72

DANILO GORINSEK

NOVOLETNA

»TOLE LETO, LETO NOVO,
KOT SKRIVNOSTNA JE POSODA,
KI JE VANJO POLOZENA
NEIZBEŽNA MOJA USODA!«

KDOR JE UMEN IN KDOR ZDRAV JE,
TA TAKO NIČ NE MODRUJE,
KO ODMIRA STARO LETO
IN SE NOVO PRIBLIŽUJE.

ON ZAVIHA LE ROKAVE,
SAM SI SVOJO SREČO ZGNETE
IN SE SMEJE V BRK USODI,
KI MU LE SKRIVNOSTI PLETE:

»TOLE LETO, LETO NOVO,
Z MOJO VOLJO BO JEKLENO
ZDRAVO, DELAVNO, BOGATO,
NIČ SKRIVNOSTNO, NIČ MEGLENO!«

Ilustriral: R. HLAVATY

Gozdni mož ZELENEC

Zvečer se je Zelenec vračal. Ves dan je kopal rov za svoj novi dom v daljnih, samotnih hribih. Izmučilo ga je naporno delo s krampom in lopato. Medpotoma je razmišljal, kako bo vso zimo takole hodil z doma in bo le ob visokem snegu ostal doma pri ljubem sinčku. Milo mu je bilo v srcu ob misli na Zelenčka, ki gotovo že nestrpnost čaka na očetov povratek.

Pred vhodom v svoj stari dom, že v trdi temi, je gozdni mož preplašen obstal. Noge so se mu bile zapletle v dolgo vrv, privezano k smreki.

Ljudje so bili tačas v njegovem bivališču! Morda so še zdaj tu!

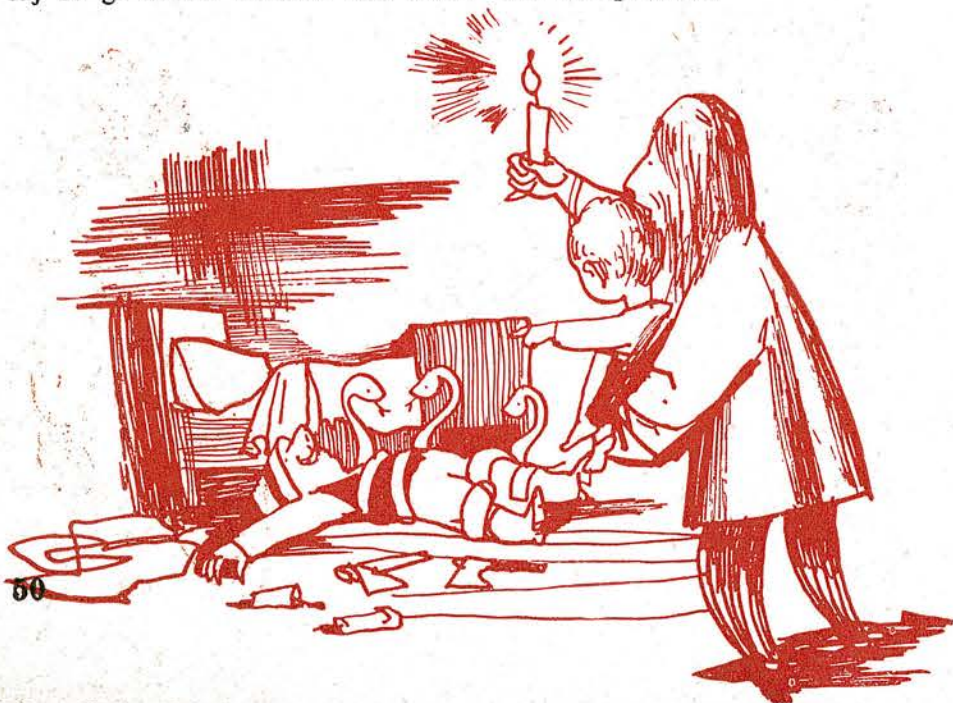
Ni se bal za Zelenčkovo usodo, saj so ga zvesto stražile bele kače.

Vendar si je vznemirjen ukresal luč in je s prižgano svečo stopil v jamo. Pohitel je, da čimprej izve, kaj se je zgodilo.

»Očka!« je zaklical Zelenček z veseljem, a razburjenim glasom in mu priteknel naproti. Zelenec ga je dvignil k sebi v naročje in mu pričel gladiti mehke kodre. Sin pa je z drhtečimi prsti molče pokazal k tlom.

Tam je nepremično ležalo človeško telo, ovito z belimi kačjimi tesli. Le kdo je mogel biti ta nesrečni človek?

Zelenec je vsako kačo posebej prijel in jo ponesel k lini v steni. Dobro so poznale njegovo roko in so mu bile pokorne.

Nato se je sklonil k človeku, ležečemu na tleh, in mu posvetil v lice. Toda ni ga spoznal, tako zelo mu je bil strah spremenil obraz. Njegovi lasje in brki so bili beli kakor sneg. Mož je še dihal in srce mu je še bilo. Ob kolenu mu je bila obleka krvava, nedaleč od njega pa je ležala puška. Tuje sekire, vreče in sveče so bile razmetane tod okoli.

Gozdni mož je potegnil iz suknje drobno glinasto posodo in jo odmašil. Človeku je kanil v usta nekaj kapljic krepilne pijače in že se je njegovo telo pričelo gibati. Oči so se mu odprle in Zelenec je spoznal Boltina. Da, ta je bil, ali ves spremenjen in osivel od strahu! Kam ga je vendar zapeljala grda lakomnost!

Boltinu se je vračala zavest. Že je zagledal pred seboj Zelenca in njegovega sina. Huda muka mu je pačila lica in spregovoriti ni mogel. Zelenec ga je dvignil in položil na posteljo. Potem mu je izmil in obvezal rano na kolenu.

Mož, ki so se ga mnogo let bali ljudje, je bil zdaj podoben onemoglemu starcu. Več kakor uro je mirno ležal, kakor da spi. Potem je pomahnil gozdnemu možu, naj pride bliže, in mu šepetal:

»Žalil sem te, Zelenec! Prevelika je moja krivda. Tebi dano besedo sem prelomil in oropati sem te hotel. Vso pravico imaš, da me kaznuješ.«

»Ali hočeš popraviti krivice, ki si jih storil ljudem? Ali želiš biti dober in pošten človek?« ga je vprašal gozdni mož.

»Hočem, če še ni prepozno. Mnogo bogastva sem si prigrabil po krivici, zato ga bom vrnil. Tudi onih tri sto cekinov naj bo spet tvojih!«

»Pomagaj z njimi ljudem, ki trpijo v nesreči!«

»Odpusti mi! Drugačen človek bom. Ti pa, Zelenec, ne zapuščaj Smrekovca! Dokler bom živel, ne pade več drevo na tem hribu!«

»Ne morem ostati tukaj. Tudi tvoji hlapci vedo zdaj zame. Ljudem se moram umakniti v bolj skrite hribe. Spomladi bom zapustil tvoj gozd. V miru želim živeti s svojim sinom.«

Ob zadnjih besedah sta si oče in sin pogledala v oči in Boltin je videl v njih toplo ljubezen, ki ju je družila. Čutil je, kako prazno je došlej bilo njegovo sebično življenje, saj ni nikomur dajalo in od nikogar prejemale ljubezni. Tuji ljudje so mu s svojim trudom množili bogastvo, a on jim je to plačeval s krivicami.

»Odpusti mi!« je spet zaprosil Zelenca. »Hočem pričeti lepše in boljše življenje. Vsa moja dejanja bodo dobra in v tem bo moja sreča, moj mir.«

»Ti sam veš,« mu je odvrnil gozdni mož.

Še ves teden je Boltin ostal pri Zelencu, ki mu je stregel z zdravili. Polagoma se mu je vrnilo toliko moči, da je mogel nastopiti pot domov. Zelenec, Zelenček in Boltin so s svečami v rokah krenili k izhodu iz podzemeljskega bivališča. Boltin se je še enkrat zahvalil Zelencu in poslovali so se.

Počasi se je Boltin spuščal z gozdnatega hriba v dolino. Utrujen se je sredi dneva približal domu, ki ga je obdajala tihota. Hišna vrata so bila zaklenjena in nikjer ni bilo videti človeka. Šele ko je glasno zaklical ob več oknih, se je ob enem izmed njih prikazal priletni hlapec Primož, a se je prestrašen takoj spet umaknil.

»Odpri mi!« je prosil Boltin in zdaj se je okno odprlo. »Kaj me ne

poznaš, Primož, da me tako čudno gledaš? Spusti me vendar v hišo!»

»Gospodar, vi ste?« je hlapec zmajal z glavo. »Ali so tile beli lasje in brki vaši? Zdi se mi, da je vaš samo še glas. Kaj vas niso na Smrekovcu pokončale kače s svojim strupom?«

»Kače so mi prizanesle in tudi Zelenec mi je odpustil, tako da sem se živ vrnil, kakor vidiš.«

»Torej ste zares vi! Vstopite, gospodar!«

Boltin je prekoračil prag in se je ves šibak sesedel na posteljo.

»Vsi drugi hlapci in dekcle so odšli,« je pripovedoval Primož. »Le jaz sem ostal. Prestar sem, da bi si prebiral službo. Nekdo je pač moral počakati tukaj že zaradi živine.«

»Odšli so torej. Jaz pa sem jim še plačo dolžan.«

»Ničesar jim niste dolžni. Dejali so, da si sami hočejo vzeti, kar ste jim ostali na dolgu. Oni štirje, ki so bili z vami na Smrekovcu, so povedali, da so vas Zelenčeve kače ugonobile. Pa so vsi rekli: — Gospodar je mrtev, prejel je svoje plačilo in ga ne bo več nazaj. Mi pa si sami vzemimo, za kar nas je prikrajšal!«

»Ali so si vzeli denarja?«

»Denarja niso našli. Eden si je vzela vola, drugi konja, tretji kravo. Tako

so storile tudi dekcle. Dosti vaše živine pa je še ostalo v hlevih in jaz sem tačas sam skrbel zanjo.«

»Sam si pa nisi ničesar vzela?«

»Ničesar še, ker sem še tu počakal.«

»Hvala ti, Primož, da si počakal! Tega ne boš obžaloval, plačilo zate ne bo nič manjše. Naj te vprašam: Ali lahko poizveš, kam so vsi odšli? Vsi naj bi se vrnil! Kar so si vzeli, naj bo njihovo! Še premalo so dobili. Vsem hočem dati še plačo v denarju. Samo da se vrnejo...«

»Tako?« se je hudo začudil hlapec. »Ali naj vam verjamem?«

»Verjemi, saj boš sam videl! Tako sem obljubil Zelencu. Pa tudi sam tako hočem.«

»Da je to mogoče?«

»Ni več tistega Boltina, ki je imel trdo roko in še bolj trdo srce! Kar je bilo krivic, naj se popravijo! Dolej bi rad še živel...«

»Potem pa bo vse dobro, gospodar! Vrnili se bodo vsi, ki bodo izvedeli za te vaše besede. Radi bodo prišli in radi vas bodo imeli celo oni, ki so vas nekoč preklinjali.«

»Samo to želim še doživeti...«

»Zdaj pa naj vam skuham čaja, ki vam bo dobro storil. Vi pa se razpravite in lezite, da si odpočijete!«

Minilo je več dni. Boltinu se je vrnilo nekaj stare moči, vendar ni bil več tisti gospodar, ki je nekoč glasno ukazoval in drugim ljudem kvaril življenje. Zdaj je bil tih, dobrodušen stari. Pričeli so se vračati njegovi prejšnji hlapci in dekcle. Prijazno jih je sprejemal. Še vprašal jih ni po živini, ki so si jo vzeli, ampak jim je dal še denarja. Čudili so se veliki spremembi in radi so se lotevali dela.

Nekega dne se je Boltin napotil sam pod vrh Smrekovca z vrečico v rokah. Čeprav je hodil počasi, je ves upehan došel k vhodu v stari Zelenčev dom. Na nizko smrekovo vejo pred odprtino je obesil vrečico, tako da bi gozdni mož moral z glavo butniti vanjo, ko pride semkaj. V tej vrečici je bilo tri sto zlatih cekinov, tistih, ki mu jih je nekoč prinesel dobri gozdni mož.

Še nekaj let je živel Boltin. Čas mu je potekal v miru in zadovoljstvu, kakršnega prej ni poznal. Zdaj je vedel za resnico: človekova sreča je v tem, da pomaga do sreče drugim ljudem.

Od svojega mrtvega gospodarja so se hlapci in dekcle poslovili s solznimi očmi, na njegovih negibnih licih pa je plaval rahel smehlaj.

Sorodnikov ni imel. Po pokojnikovi zadnji volji je vse njegovo imetje pripadlo njim, ki so mu služili s svojim znojem, s svojimi žulji.

O Zelencu pa so ljudje še govorili in še danes včasih govore o njem. Nihče pa ne more povedati, da se je še kdaj srečal z njim. Kar pripovedujejo o njem, pa je čedalje bolj podobno pripovedki iz davnih dni...

KONEC

STANKA VINŠEK

Ilustriral: M. BAMBIC

BOŽIČNA

*Zvezda sije v Betlehemu,
žar njen trepeta
nad Marijo, ki v objemu
Detece ima.*

*Polnoč davno je minila,
v hlevček veje mraz,
in čez sinka mati mila
nagne svoj obraz:*

*»Spi moj mali, spi moj zlati,
sladki moj otrok,
še te morem varovati
mraza in nadlog.*

*Se lahko nad tabo čujem
dneve in noči —,
a kako naj te varujem,
ko greš med ljudi?!«*

*Materi čez blede lice
solza vztrepeta,
Dete proži ji ročice —
in se ji smehlja.*

TONE SELIŠKAR

Ilustriral: R. HLAVATY

SINJI GALEB.

Kot trdijo ljudje na kopnem, da se izvali vsakih sto let bela vrana, tako trdijo tudi ljudje ob morju, da se vsakih sto let pojavi sinji galeb. In kadar se to zgodi, je vsega dovolj na svetu; ribiči ujamejo toliko rib, da ne vedo kam z njimi, oljke obrode, da ne vedo kam z oljem, grozdja je toliko, da zmanjka posod za vino, smokev toliko, da se drevesa lomijo, skratka — deveta nebesa na zemlji. A kdor se polasti sinjega galeba, se mu izpolnijo tri njegove največje želje.

In res se je pred mnogimi sto leti izvalil sinji galeb. Na majhnem skalnatem otoku, kjer je gneznilo na stotine navadnih umazano sivih galebov, je prikukal iz jajca galebič, ki se je že po puhu razlikoval od drugih mladičev. Ko mu je zrastle perje, je bilo to njegovo perje tako veselo sinje barve, kakor najčistejše modro nebo. Bil je tolikšen krasotec, da so drugi mladiči postali nevoščljivi. Pričeli so ga kljuvati, da bi mu izpulili prekrasno perje. Tudi starši drugih mladičev so ga zaradi njegove izredne lepote črtili in njegova mati ga je zato odnesla na najvišjo skalo otoka. Pa tudi tu so ga naskakovali nevoščljivci. Zato ga je mati odnesla na samotno čer daleč ven na široko morje, kjer je postal goden za let.

»Kaj pa zdaj, krasotec moj?« ga je vprašala mati.

niso videli. A sinji galeb se je veselil svojega mladega življenja, saj je bilo vse njegovo; zrak in nebo, morje in otoki, sonce in oblaki, burja in viharji. Postal je kralj sonca in neba in ker je bila njegova usoda povezana z usodo ljudi, se je zgodilo natančno tako, kot so prerokovali stari ljudje. Bogastvo se je razlilo čez polja, gozdove in vinograde in ljudje so imeli vsega dovolj, še preostajalo jim je, ker niso bili vajeni dobro živeti.

Toda bogastvo rodi nevoščljivost. Zaradi nevoščljivosti se bratje stepo med seboj in sosedje in narodi. Ko je zvedel turški sultan, kako bogastvo je obrodila zemlja ob morju, se je polakomnil tega bogastva. Urno je oborožil svojo vojsko, jo posadil na neštivilne bojne galeje in turška vojska se je razlila po deželi ob morju kot požrešne kobilice. Ljudstvo je bežalo v gore in na samotne skalnate otoke, v jame in med pečine, turški roparji pa so napolnili svoje galeje do roba z naropano pšenico, vinom, z denarjem in na

tisoče mladih deklet in fantov so pahnili na dno galej, da jih bodo odpeljali v sužnost. Turški sultan pa je zapovedal svojim poglavarjem:

»A brez sinjega galeba se mi ne vrnite!«

Turški sultan je hotel imeti tudi sinjega galeba zase, da bi mu izpolnil tri največje želje. Kdor ima konja, hoče imeti še sedlo, seveda!

Sinji galeb je gledal z višav razdejanje dežele. Njegovo perje je pričelo temneti od žalosti. Toda prav ničesar ni mogel storiti, kot biti žalosten. Jadral je od otoka do otoka,

plaval je nad turškimi galejami. Turški lokostrelci, ki so povsod prežali nanj, so streljali v zrak puščice in ena od neštivilnih puščic mu je predrta perut. Sinji galeb je kriknil od bolečine in s poslednjimi močmi je zamahoval s svojimi perutmi proti samotni obali.

»Oh, kako rad bi še živel!« je zavzdihnil sinji galeb, ko se je usedel na val tik obale.

»Kdo si, ptič, ki govoriš s človeškim glasom?« ga je vprašala deklica Biserka, ki se je bila skrila pred turškimi razbojniki v obrežno votlino.

»Sinji galeb sem, mar še nisi slišala o meni?« se je začudil galeb.

»Ah, zaradi tebe torej je prišla ta nesreča nad deželo in naše ljudstvo! Ubila te bom!« je kriknila deklica.

»Nikar ne stori tega. Ozdravi mi perut in izpolni ti bom tri največje želje!« jo je prosil sinji galeb.

Dekletu se je galeb zasmilil, pobrala ga je z vode in mu položila na ranjeno perut zdravilno zel. Zel mu je hladila bolečino, rana se je zaprla in čez tri dni je bil sinji galeb zdrav kakor poprej.

»In kakšne so tvoje želje, Biserka?« jo je vprašal sinji galeb.

»Mojega ženina Branka so Turki ujeli in ga prikovali na galejo. Osvo bodi ga!« je prosila deklica.

Tisti trenutek, ko je izrekla Biserka to željo, je Branko, prikovan na klop galeje, prelomil okove, pobodil tudi vse druge sužnje, prevzel poveljstvo nad galejo in odplul pred očmi samega turškega admirala na široko, svobodno morje.

»Za njim! Za njim!« je tulil turški admiral in vse turške galeje so se pognale proti pobegli galeji, ki jo je veter gnal na odprto morje.

»In kaj naj še storim?« je vprašal Biserko sinji galeb.

»Potopi vse turške galeje!« ga je prosila deklica.

In tisti trenutek so se dvignili tako visoki valovi, da so se turške galeje zdrobile. Turška vojska je bila pokončana, dežela je bila spet svobodna, ljudstvo srečno in zadovoljno in zemlja je znova bogato rodila. Branko se je povrnil, praznovali so svatbo po starih običajih teden dni in noči. Sinji galeb pa je sameval v kletki, kajti deklica ga za nič na svetu ni hotela izpustiti. Vzljubila ga je in čeprav je dala kletko pozlatiti, je bil sinji galeb bolj in bolj žalosten. Manjkalo mu je zraka, neba, morja, sonca, oblakov in vetrov.

Zgodilo pa se je, da je odšel nekoga dne Branko na lov. Ko se je odpočival v travi, ga je pičil modras. Rana je zatekla, zastrupljena kri je lezla proti srcu in bilo mu je umreti.

»Reši mi moža, reši mi ga!« je prosila Biserka sinjega galeba vsa obupana.

»Roka roko umije!« je dejal sinji galeb. »Ti meni svobodo, jaz Branku življenje!«

Biserka je imela še tisoč želja. Rada bi imela zlatino in srebrnino, bisere, dragocene obleke, zlato kočijo. Toda ljubezen je bila močnejša kot lakomnost. Vzela je sinjega galeba iz kletke, ga odnesla na visoko pečino nad morjem in ga izpustila.

Sinji galeb je kriknil od veselja, razprostrl je peroti in zajadral nad morjem. In ker se je stekala ura njegovega življenja, se je dvigal vedno više in više proti soncu. Vedno manj ga je bilo, dokler se ni pod samim nebom razpršil v sončni prah. Bogastvo na zemlji je pri priči skopnelo, Branko in Biserka sta šla spet z motiko v vinograd in v potu svojega obraza okopavala trto.

»Ali je bilo vse to res ali sem sanjal?« je vprašal Branko, ki se je odpočival v senci.

»To je bila pravljica!« je rekla Biserka. »Pravljica o sinjem galebu, ki se izvali vsakih sto let.«

»Pravljice so lepe, toda prekratke!« je vzdihnil Branko. »In zakaj le vsakih sto let?«

FRAN ROS

Prva snežinka

Tiho dež rosi z neba,
zadnji pada list z drevesa.
V polju se kadi megla,
hribe skrila je zavesa.

V molk zapredena je vas,
vrana dviga se brez krika.
S severa že diha mraz.
V lužah cesta se svetlika.

V hipu, glej, zdrsi z neba
kot srebro snežinka bela.
Prva je in, ko bo tla
poljubila, bo splahnela.

Ali jutri polje, gozd
bela bosta v novem krasu.
Svetla jutri bo radost
svet objela v zimskem času.

»Ker so pač pravljice!« je dejala Biserka. »Vsak dan pravljic ne more biti. Otroci najinih otrok pa jo bodo spet pričakovali in doživeli!«

»Saj!« je dejal Branko in se lotil dela. In tako zatopljen v delo je dočkal visoko starost. Njegovi vnuki pa so že gledali po ptičih, kdaj bodo med njimi zagledali sinjega galeba.

Ilustriral: LEON KOPORC

RADO KRAGELJ

Ilustriral: SAVO SOVRE

NA VALOVIH PRAGOZDNE REKE

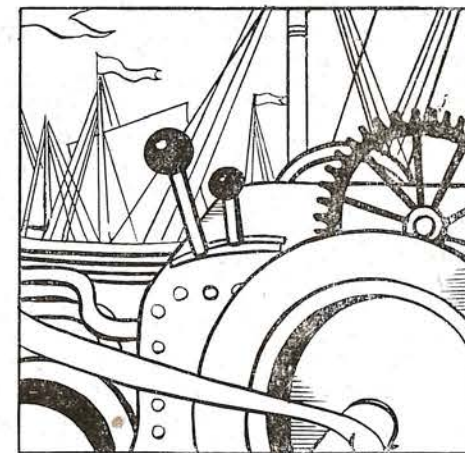

25. Ali sta ga ošabni Portugalec in gospodar hotela zasledovati ali ne — Sedar tega ni vedel. Prenočil je med velikimi zavoji bombaža v rečnem pristanišču ob Cuanzi; prebudil ga je jutranji mraz, ampak kmalu se je dvignilo sonce in prijetni hlad se je spremenil v žgočo pripe-

ko. Sedar se je lotil posla, ki ga je bil že vaje: iskal je novo zaposlitev. Tokrat je imel srečo: še isti dan je našel delo na mali barki, katere lastnik, kapitan in vsa posadka hkrati je bil star in izkušen Bantu črnc po imenu Gambo. Najel je Sedarja za ladijskega strežaja.

26. Gambovi barki je bilo ime »Gazela«. Sedar se je nasmehnil, ko je prebral to ponosno ime na stari podrtiji: kajti Gazela ni bila niti hitra, še manj pa ljubka kakor resnična gazela. Kljub temu jo je takoj vzljubil, zakaj stara Gazela mu bo dala kruha in bo njegov novi dom.

27. Ponosno je Gambo Sedarju razkazal svojo barko. No, razkazovanje je bilo kmalu pri kraju, kajti edina znamenitost Gazele in Gambov največji ponos je bil star in doslužen motor, ki je zabrnul le, če ga je Gambo po polurnem prigovarjanju in drugih čarovnijah spravil v tek.

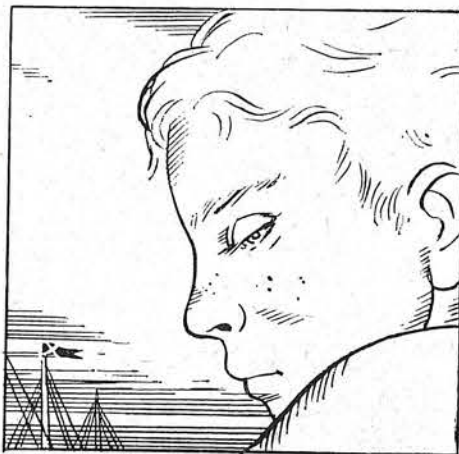

28. Gambo je razložil Sedarju, zakaj ga potrebuje: Gazelo je namreč najel bogat portugalski farmar, ki je prodal svoje posestvo in hotel zdaj odpeljati svoje premoženje po Cuanzi do njenega izliva v morje, do mesta Loande, kjer bi se vkrcal na parnik in odplul nazaj v Evropo. Z Gazelo bosta potovala torej tudi far-

mar in njegov sin; ker bo treba krmariti ladjo in hkrati še kuhati za bela potnika, Gambo vsega ne bi zmozel sam, pa je moral najeti pomočnika. »Zdaj pa na delo,« je ukazal Gambo in začela sta nalogati na Gazelo zaboje, zložene na pomolu.

29. V dveh dneh sta barko naložila, zaboje dobro pričvrstila in privezala, ter se založila s hrano in pitno vodo. Potem je Gambo pripeljal na Gazelo oba potnika: belega farmarja in njegovega sina. Sedarju je šinila vsa kri v glavo, ko je zagledal belega dečka. Saj to je...

30. Res je, bil je Pedro Ribera, beli deček, ki je pred meseci pripeljal na Sedarjevo domače dvorišče ukradeni avtomobil, in s tem posredno povzročil smrt Sedarjevega očeta! Pedro se je obrnil v stran, kakor da Sedarja ne pozna. Sedar je za hip obstal, potem pa je storil prav tako.

31. Odpluli so po Cuanzi navzdol. Maiange, mesto, v katerem je bil Sedar preživel svojo mladost in ki ga je v zadnjih mesecih zasovražil, ker mu je ubilo očeta, je izginilo za rečnim ovinkom. Garubo je sedel pri krmlilu. Pedro je brezbrizno strmel v vodo, njegov oče, stari

Ribera, pa je sedel na premcu s puško v roki in prežeče ogledoval bregove reke. »Upornikov se boji,« je zašepetal Gambo, ko mu je Sedar podal krožnik, »zato tako oprezuje. Boji se, da bi nas napadli!«

32. Zvečer, ko sta bela potnika zlezla v kabino in se zavila v odeje, je Gambo razložil Sedarju nenavadno obnašanje starega Ribere. »Imel je veliko farmo in mnogo črnih delavcev, ki so mu obdelovali polja. Ravnal je z njimi kakor skraj vsi: malo plače, zato pa več udarcev...«

33. »Potem je prišel Holden.« »Kdo je Holden?« je vprašal Sedar. »Voditelj upornikov, ki hočejo, da bodo v črni Angoli vladali črnici, ne pa beli nasilneži. Holdenovi ljudje kaznujejo nasilneže. Zato je stari Ribera prodal farmo in se vrača s premoženjem nazaj v Evropo. Beži...«

34. Beži pred kaznijo za svoja nasilstva, beži s premoženjem, ki so mu ga prigarali črni delavci — je pomislil Sedar, ko je drugo jutro Ribera spet sedel s puško v roki na svoje mesto na premcu ladje. Gazela pa kakor da ni vedela za vse to: mirno je plula po Cuanzi navzdol.

z5. Na pragozdni jasi ob reki se je prikazala črna postava pa naglo spet zgnila v goščavju. Ribera je bliskovito dvignil puško k licu, pomeril in sprožil. V gozdu mu je odvrnil zatogel krik — iz grmovja se je primajala črna ženska in se po nekaj korakih zrušila na rečni prod.

36. Gambo je pustil krmilo in stekel k Riberi: »Ni bilo prav, gospod. To je bila ženska, morebiti je prišla le po vodo k reki... Ubili ste jo!« Ribera je zagodrnjal: »Eden več ali manj — saj je vseeno! Si ti tudi upornik, kaj?!« »Nisem, ubog ladjar sem. Ampak — gozdovi so

jih polni in če zvedo, se bodo maščevali...« »Zgini nazaj h krmilu!« Gambo je ubogal in Gazela je plula naprej. Še pred nočjo so se v gozdu oglasili bantujski bobni. Sprva eden, potem drugi, tretji... Spremljali so jih vso noč, zamolklo so oznanjali maščevanje. Nihče na Gazeli ni zatisnil oči...

NA NOVOLETNI PRAZNIK

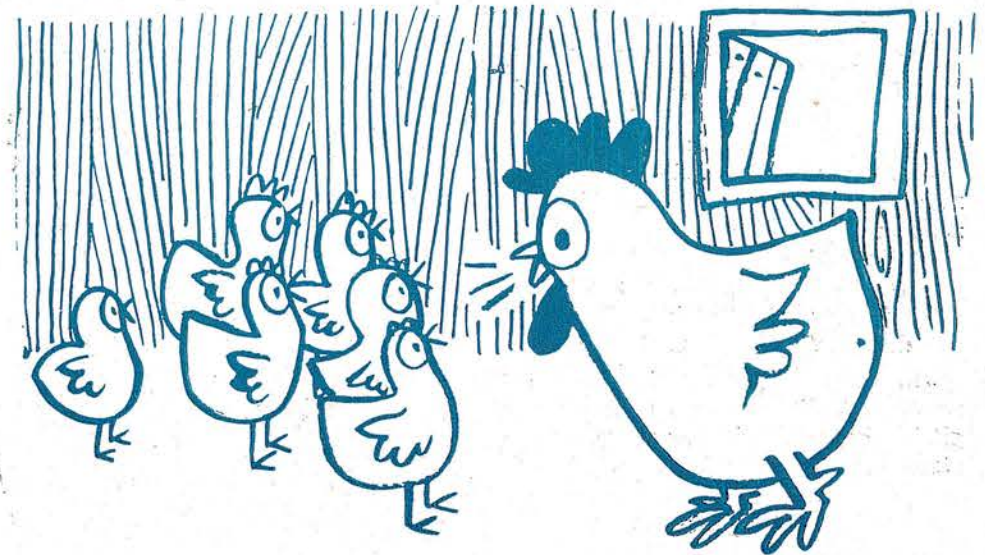
Tisto zimsko jutro je mati kokoška rekla svojim otrokom, že doraslim piščetom:

»Danes je novoletni praznik. Pojdem sosedovim kokošim voščit srečno novo leto. Tačas bodite lepo doma v kurniku in nič ne glejte skozi lino! Zdaj hodi v snegu lisica k lišam. Če izve, da me ni doma, lahko pride in vas zvabi k lini. Če bo tam zagledala kakšno vašo glavico, bo hlastnila po njej in gorje!«

»Če je res naša tetka, potem nam ne bo ničesar huđega storila. Pogledati hočem skozi lino.«

»Ne, nikar!« so mu branile sestriče. On pa je glavo pomolil venkaj in hop! Lisica ga je zgrabila za glavo in potegnula iz kurnika. Piščeta so kriknila v strahu za svojega bratca.

Lisica je petelinčka držala za perut v gobcu in z njim hitela čez dvorišče. Tedaj jo je zagledal pes Čuvaj

Otroci so obljubili poslušnost materi kokoški in odpravila se je z doma. To pa je od daleč opazila lisica, ki je vsenaokrog oprezovala, in takoj se je splazila na dvorišče. Tam je pred kurnikom zapela:

»V novem letu mnogo zrnja vaša tetka vam želi.

Le pogledajte skozi lino, ljubi otročički vi!«

V kurniku je skočil na lino mlad, pogumen petelinček in dejal:

in planil za njo. Hitro se ji je blizal, tedaj pa je lisica izpustila petelinčka, da bi laže tekla.

Čuvaj je skočil k petelinčku, ki je bil še živ in cel. Tedaj se je vrnila tudi kokoška. Zagledala je Čuvaja s petelinčkom in zastokala:

»O, ti moj ubogi sinček!«

»Zdaj ni več tvoj!« ji je odvrnil Čuvaj. »Rešil sem ga lisici iz gobca in zdaj je moj.«

»Vrni mi ga, prosim te, ljubi Čuvaj!«

»Kaj mi daš zanj?«

»Lisico dobiš. Poslušaj! Napotila se bom spet z doma. Lisica bo to videla in vrnila se bo h kurniku. Ti pa leži na kurnikovo streho in tedaj skoči nanjo! Ne bo ti mogla uiti.«

Čuvaju je ta načrt bil všeč.

Petelinčka so doma veselo sprejeli. Čuvaj je legel na streho kurnika. Kokoška se je spet odpravila z doma voščiti srečno novo leto še sosedovim zajčkom.

Lisica je opazila, da kokoška odhaja, pa se je spet priplazila na dvorišče. Pred kurnikom je zapela z milim glasom:

»V novem letu mnogo zrnja stara mama vam želi.

Le pogledjte skozi lino, ljubi otročički vi!«

»Nočem pogledati skozi lino,« je rekel petelinček. Toda lisica je spet zapela:

»Tu rozinovo potico sem prinesla vam sladko.

Kje so vaši lačni kljunčki, da pozobljejo jo vso?«

»Oh, rozinova potica, to mora biti nekaj nebeško dobrega! Samo pogledal bom, če je zunaj res naša stara mama,« je dejal petelinček. V

strahu zanj so zavpile njegove sestrice, on pa je že skočil na lino in vtaknil glavico skozi njo.

Hop!

S strehe kurnika je pes Čuvaj planil kakor blisk. Z vso silo se je pogнал na lisico, ki je ravno hotela zgrabiti petelinčka.

Čuvaj je z močnimi, ostrimi zobmi prijel lisico za vrat in ji ga pregriznil. Njena kri je oškropila sneg pred kurnikom. Obležala je mrtva.

Tedaj se je vrnila mati kokoška. Vesela se je zahvalila Čuvaju, petelinčka pa je okregala. Potem je dejala vsej svoji družini:

»Ne bo se nam več treba bati lisice. Tako bomo lahko srečno stopili v novo leto.«

Prosto prir. FRAN ROŠ

Joje

STANA VINŠEK

Ilustriral: R. HLA VATY

Na pustem polju grm.

Vse veje, suhe, gole

v zrak štrlijo

in spijo.

Polnočna rosa pada. Prebudijo

se, ko z ledenim vetrom

pripleše slana.

In obdana

naenkrat vsaka veja je s prebelim cvetjem,

ki sije v noč.

Grm, dremajoč,

se čudi: »Kaj nisem tudi

nekoč prebelo

imel odelo?«

Pod težo ivja sklanja

se grm in sanja —

da zopet je prišlo k nam mladoletje,

da vzkliło iz srca mu živo je,

dehteče cvetje.

STANA VINŠEK

Ilustriral: M. BAMBIC

MARIJINE plahtice

BOŽIČNA LEGENDA

Sveta družina je bežala v Egipt. Marija z Jezuščkom v naročju je sedela na osličku, ki ga je držal sv. Jožef z eno roko za uzdo, z drugo pa se je, truden od dolge poti, opiral na palico. Pa tudi Marija je bila že izmučena, komaj se je držala na osličkovem hrbtu in roke, v katerih je držala sinčka, so jo bolele. Pa saj že tudi tri dni niso videli človeškega bivališča. Komaj so si med begom tu in tam upali za nekaj časa sestiti na kamenje.

Zopet se je mračilo. A ko se je sv. Jožef oziral, kje bi jim skalovje še za to noč nudilo skromno zavetje, se je zasvetila izza ovinka drobna lučka. Naglo so krenili begunci proti njej in ni trajalo dolgo, pa so prišli do samotne hišice. Reven cestar je prebival v njej z ženo in kopico otrok.

Gostoljubno sta mož in žena sprejela pozne popotnike, jih povabila v hišo in jim postregla s kosom trdega črnega kruha in s skodelico koz-

jega mleka. Medtem ko se je mlajša otročad plaho in radovedno smukala okoli tujcev, je najstarejši deček privezal oslička poleg mršave domače koze, najmlajša deklica pa je zvedavo ogledovala lepega tujega dečka. »Kako mu je pa ime?« je vprašala.

»Jezušček,« se je nasmehnila mlada mati.

»In tebi?« je dekletce radovedno pogledalo tujo ženo.

»Jaz sem pa Marija,« je prijazno odgovorila tujka.

Po skromni večerji si je gospodinja v mučni zadregi s suho, zdelano roko popravila lase z zagorelega obraza. »Oprosti,« je rekla Mariji, »še

plahte nimam, da bi ti pogrnila čez posteljo. Zadnji kos platna sem razrezala, da sem oblekla te naše otročičke.« Solze so ji zablestele v očeh, a pogumno se je nasmehnila in z ljubečim pogledom pobožala kodraste glavice svojih otrok.

Tudi Marija se je nasmehnila. Tihot je vstala in rahlo položila spečega sinčka svetemu Jožefu v naročje. Nato se je nagnila in pobrala droben, zelen list. Še vedno smehljuje ga je pričela raztegovati... na dolgo... na široko... in list se je v njenih rokah večal in večal in pričel blago in nežno dehteti. Uboga zakonca sta stala kakor okamenela in nista mogla verjeti svojim očem. A

v rokah lepe tujke je rahlo zašumela tanka zelena svilena odeja, ki jo je Marija skrbno pogrnila preko skromnega ležišča, kamor je legla sveta družina.

Kmalu so vsi sladko zaspali. Ko se je drugo jutro cestarjeva družina zbudila, ni bilo več tujcev pod njihovo streho. Samo sladak vonj je še napolnjeval zrak in pričal, da dogodki te noči niso bili samo lepe sanje.

Uboga žena je šla za sledom tega vonja, prepričana, da izvira iz čudežnega pregrinjala, na katerem so počivali skrivnostni popotniki. Toda zelene odeje ni bilo več — izpremenila se je spet v zelen, kosmat listič, ki je ležal na tleh. Žena ga je pobrala, ko pa ga je ogledovala, se je spomnila, da raste vse polno rastlin s takim listjem okoli koč, ob cesti in med skalovjem. Ker pa lističi do tega dne niso dišali, se ni nikdar zmenila zanje.

Zdaj pa je poslala vse svoje otroke, da jih natrgajo. Nato jih je lepo zložila v košaro in zanesla v mesto. In komaj je tam položila košaro na tla, so že ljudje, opozorjeni po ne navadnem vonju, prihiteli do nje. Preden se je prav zavedela, je že prodala vse rastline, kolikor jih je imela. Zdaj je vsa vesela pohitela, da nakupi najpotrebnejših živil, ki jih je njena družinica že tako dolgo pogrešala.

Medtem pa so ji otroci doma zopet natrgali zelenja, ki ga začuda kar ni zmanjkalo okoli njihovega doma, kamor sta se po tem srečnem dnevu naselili sreča in blaginja.

Cestarjeva žena pa, ki je bila videla, kako se je zeleni list v rokah matere Marije čudežno spremenil, je imenovala poslej to rastlino »Marijine plahtice«.

Časi so se spremenili, toda ime je rastlini ostalo, ostal ji je tudi vonj in zdravilna moč.

DANILO GORINSEK • Ilustr.: BOŽO KOS

Lenuharska

V PONEDELJEK PODREMAVA,
DA ŠE V TOREK SE MU ZEHA,
V SREDO, VES DAN POČIVA,
DA V ČETRTEK SE NE UPEHA.
V PETEK PRAVI: SLAB ZAČETEK
JE, V SOBOTO SE TRUDITI,
SAJ V NEDELJO JE ŽE SVETEK,
KO SE TREBA JE SPOČITI!
KDOR TAKO ZAPRAVLJA TEDEN,
NI PLESNIVE MRVE VREDEN,
ČE PA TUDI JO DOBI,
KAJ BI Ž NJO, SAJ MU SPLESNI!

KAKO JE ČLOVEK ČASOVNO SKRAJŠAL DALJAVE.

Krištof Kolumb je na svojem potovanju leta 1492 jadral proti zahodu in mislil, da pride v Indijo. Prišel pa je v novi svet in se ustavil na otoku, ki ga je on imenoval San Salvador (Odrešenik). Iz španskega pristanišča Palos do S. Salvadorja je s tremi jadrnicami rabil 2 meseca in 9 dni.

Drzno dejanje je bil let polkovnika Lindberga leta 1927 iz New Yorka v Pariz. Ta pogumni mož je na enosedežnem letalu preletel Atlantski ocean v 33 urah in pol.

Silno pogumno dejanje pa so pokazali vesoljski letalci, ki v raketah lete okrog sveta v silnih višavah. Tako je ameriški polkovnik Glenn preletel pot okoli naše Zemlje v borih 80 minutah.

IZ FILATELIJE

MOČVIRNIKI

Močvirniki so ptice, ki imajo zelo dolge, gole noge s tremi ali tudi štiri prsti, zato da lažje brodirajo po stoječih vodah, močvirjih in plitvinah. Živijo ob jezerih in mirnih rekah. Z dolgim kljunom si iščejo za hrano vodnih živali. Rep močvirnikov je po navadi kratek, medtem ko so peruti dolge, zato so močvirniki izborni letalci, mnogi tudi izvrstni tekači in plavači. Pri letanju ne skr-

čijo nog kot druge ptice, ampak jih imajo pod trupom vse tja do repa. Meso nekaterih močvirnikov je užitno. Vsi močvirniki, ki živijo pri nas, (na Doberdobskem jezeru, pri Devinu in Tržiču ter v dolini Glinščice,) so selilci. Vsi so dobri letalci, ki se ob selitvi dvignejo silno visoko in se pri letu poslužujejo zračnih struj, ki jih nosijo na topli jug.

Slike na znamkah, ki jih je izdala madžarska poštna uprava, prikazujejo močvirnike iz družine čapelj.

Od Sosljana do Nabrežine

Zamaknjeni v one prastare čase, ki so botrovali rojstvu našega Krasa, se še zavedli niso spremembe na naši barki: prej zvito jadro je napihnil rahel veter, da smo skoraj neslišno drseli po sinji gladini. Precej na glušnem Juštu je preglasni motor

preprečil, da bi s pridom sledil Borisovemu pripovedovanju. Prijetno rahlo, komaj zaznavno se peni v dopoldanskem soncu prozorno čista morska voda ob ladjinem pramcu.

»Glej, glej! Juštova barka je dobi-la novo jadro!« vzklikne Miro.

Sosljanski zaliv

»Eh, kaj novo!« vzdihne Jušto. »Od Vaneta Kavke s Kontovela sem ga kupil. Saj je bilo prejšnje že tako, da ni bilo več jadrju podobno. Že naši stari so pa rekli, da strgano jadro, skrivljeno veslo — ne bo te daleč neslo.«

»Ja, kaj pa motor?« sitnari Miro.

»Hm, motor...« se zmrдне stari ribič. Jadrja in vesla so rabili že njegovi pradedi, motor je pa vgradil šele on; res je bil tedaj mlad, napreden možak; krvi svojih davnih pradedov pa ni in nikoli ne bo zatajil.

»Kaj ste se pa davi držali tako čubasto, kakor da ste vstali z levo nogo!« se ne da ugnati Miro.

»Čubasto! Kakor je bilo vreme še včeraj ponoči,« se obregne mož.

»Pa smo res bili v skrbeh zaradi vremena,« prizna Stane.

»No, kar brez skrbi! Lepo bo! Ker, če Furlanka vzdigne krilo, se bo lepo vreme strilo,« nas potolaži Jušto.

»Zopet školj! Kar dva!« prestreže naše besedičenje Jelica.

»To sta pa *Dve sestri*,« pojasni ribič.

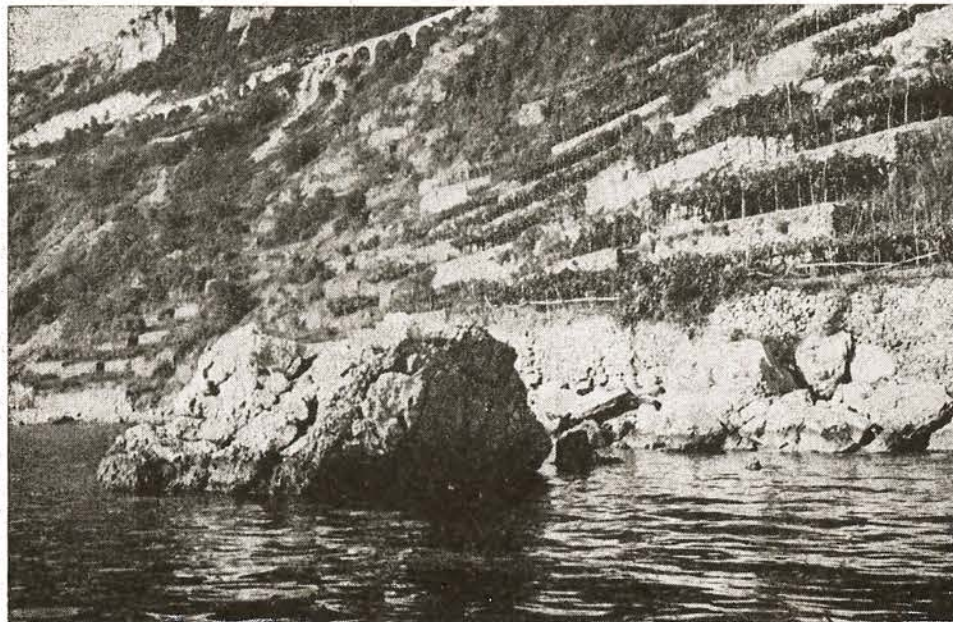
»Tudi ti dve skali nista navadni skali, tudi ta dva školja sta bila nekoč dve mladenki, dve sestri...« se nasmiha Zorko, že kar pripravljen ustreči radovednosti, ki nam je sijala iz oči:

»Vidiš ono luknjo tam gori v skali? Tam je svojčas živel samotar. Skromna raševina mu je poleg bornih korenin, drnulj in drugih sadežev iz griže bilo vse, kar je potreboval iz dneva v dan, ob sončni pripeki in ob ledeni kraški burji, kajti največ časa je posvečal pobožnemu, Bogu dopadljivemu premišljevanju o minljivosti tega sveta. Le zelo redko Kraševac je vedel zanj. Toda kam ne zanese vraga. In tako se je zgodilo, da je peklenšček nekoč po-

čival za onole skalo, ko se je pobožni samotar ravno vračal od kosila, ki mu ga je nudilo bližnje robidovje. Seveda, — vrag ne bi bil vrag, če mu malha ne bi bila vedno polna ukan in zapeljevanj. Samotarjeva duša ga je kar močno skominala. Popraska se stari hudobec s svojim kozjim kopitom za koničastim ušesom, se vražje zareži in že ga ni več! Toda sonce se je pomaknilo komaj za otroško ped, ko priskakljata po bregu dve deklici, dve mladi sestrici, lepotici. Tik pod samotarjevo pečino odvržeta svoji svileni haljici in že se okoli njiju srebrno zapeni morje. Razposajeno se igrata in v prelepi pesmi poveljučujeta hlad morske vode, ki tako prijetno odganja pripeko vročega sonca. Presenečen zre borni samotarec v mladostno igro pod seboj, težko občuti puhtenje vročine iz razbeljenih skal, močno ga zamika hladna kopel, že zgame nogo, a koraka ne utegne napraviti več, — strahovit grom pretrese svet, visoko zapljuska morje, črna tema zagrne sončni dan... Ko se je zvedrilo, ni bilo dveh sestic nikjer več. Še danes molita tam, kjer sta stali, dve goli, trdi skali. Nabrežinci so jima rekli *Dve sestri*. To mi je povedala...«

»Tvoja nona, gotovo, ne?« se obregne Jelica.

»Glas o *Dveh sestrah* res ni segel do tolminskih hribov, kjer je tekla zibelka moje none. Stara Polona iz Nabrežine bi ti pa vedela povedati še marsikatero, da je ni vzela lanske zima. No, Gospodičev gospodar mi je pa še povedal, da je bil priča onemu strašnemu dogodku tudi neki okoličan, ki je nekaj šaril tam pod Sestrenskim vrhom. Od strahu je tudi njega zadelo in tudi on je na mestu okamenel. Tamle nad Obalno

Ob vznožju nabrežinskega brega štrli iz morja školj, ki mu domačini pravijo Rogač

cesto je stala za moža visoka sloka skala, ki so ji domačini rekli *Mož*. Sonce in mraz, dež in kraška burja so pa v stoletjih tako spodjedli skalo, da je grozila, da se utrga in pade na cesto; zato so jo nedavno podrli.«

Mirno drsi Juštova barka po morski gladini pod strmo kraško steno. Prijetno cvrčanje škržatov zmoti le tu pa tam ropot izpuhov motornih vozil, hitečih po obalni cesti. Rob

kraške planote se dviga in dosega v Trturju že 160 metrov višine.

»To je pa *Rogač*,« pokaže Jušto na školj v morju tik obale.

»Zakaj pa *Rogač*,« bi rad vedel Stane, pričakujoč zopet zanimivo pripovedko.

»Obliko mu poglej, pa ti bo jasno!« ga razočara doslej sicer bolj tihi Boris.

(Dalje)

Ribiške

Ena vrv barko drži, tri vrvi — so stare vse tri!

Ce se luna lišpa z obroči, diši že po moči!

Voda v barki, v škornju in v vinskem sodu ni dobra.

Barka na vodi, žaba v mlaki, ribič v oštariji!

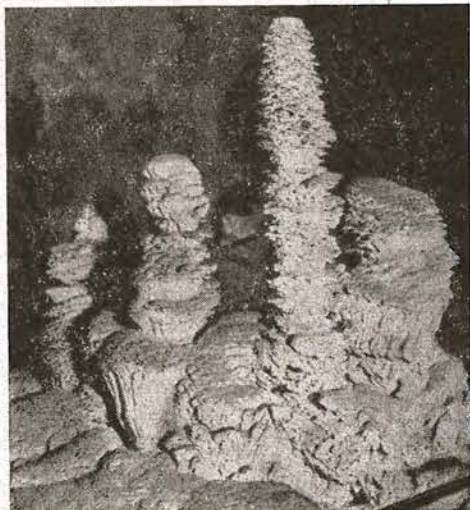
NAŠI MLADI DOPISNIKI

OBISKALI SMO BRIŠKO JAMO

Prve dni novembra t. l. smo učenci in učenske slovenske industrijske šole na Opčinah obiskali znamenito Briško jamo. Oddaljena je od Opčin pičle pol ure hođa, blizu vasi Briščiki.

Italijani jo imenujejo Grotta Gigante in je res »gigantska«, saj obsega velikansko votlino, visoko 136 m, in je torej ena največjih daleč naokrog! V to votlino vodijo navpično lepo izpeljane stopnice; naštel sem jih nič manj kot 360! Jama je seveda vlažna, da nam je zelo drselo in marsikdo bi se bil skotalil po mokrih tleh, ko se ne bi bil oprijel ograje ob strani stopnic. Končno smo prispeli na dno jame, ki se širi v veliko votlino,

Skupina kapnikov v Briški jami

pravo dvorano, ki jo krasijo številne lepe kapniške tvorbe. Pri koncu stopnic nas je pozdravilo okostje ogromnega jamskega medveda; sestavljeno je iz kosti jamskih medvedov, ki so jih našli v jami. Pred mnogimi tisočletji pač ni manjkalo tudi v naših krajih takih medvedov. To nam je povedal g. Boegan, predsednik italijanskega jamskega društva, ki nas je spremljal po jami in nas uvažal v njene skrivnosti. Zares smo mu za to zelo hvaležni!

Po več kot poldrugourni hoji po umetno razsvetljeni podzemeljski jami smo se vrnili na dan in bili prijetno presenečeni, ko nas je zopet pozdravilo jesensko sonce...

Norka Sosič

dijakinja I. a slov. str. š. na Opčinah

MOJ VRTIČEK

Minulo pomlad, ko je moj očka delal na vrtu, sem ga prosila, naj mi na vrtu oddeli malo gredico. Očka je rad ustregel moji želji in je na koncu vrta odkazal kosček zemlje. Pridno sem se lotila dela. Posejala sem od vsake povrtnine nekaj semena: radič, solato, korenje, peteršilj itd. Pozneje pa sem posadila tudi razne cvetice kot n. pr. marjetice, turške nageljne in še mnoge druge cvetice, ki jim pa ne vem imena. Moja gredica je bila vse poletje polna pisanih cvetov in z nje se je širil prijeten vonj. Večkrat sem na vrtu opazovala čebele, ki so nabirale med in potem veselo odletele proti domu. Sedaj pa, ko je že jesen in je začela pihati mrzla burja, so na mojem vrtu ostale samo še krizanteme.

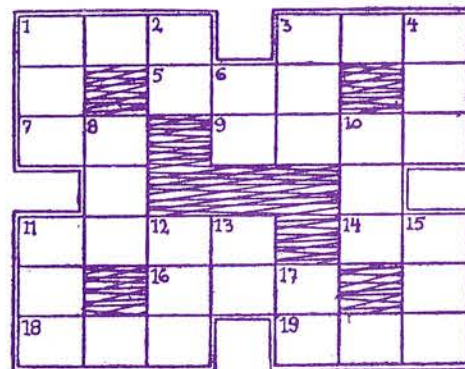
Nadja Legiša

uč. IV. razr. osnov. š. v Sesljanu

ZLOGOVNA KRIŽANKA

V vsako polje vpišemo po en zlog. Zlog ima po dve ali tudi tri črke.

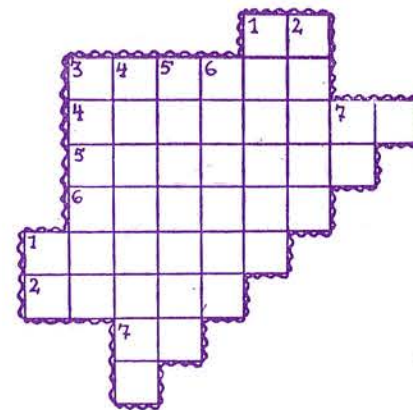
Vodoravno: 1. kravji mladič (žen. sp.), 3. zbirka smešnih zgodb Fr. Mil-

činskega, 5. medicinska priprava za prijemanje, 7. denarni zavod, 9. napraviti, 11. kurje meso, 14. izdelovalec torb, 16. rabi padalec, 18. počasno premikanje, 19. delo z žago.

Navpično: 1. butec, zabitež, 2. porednež, nepridiprav, 3. svežnji dračja, 4. meriti, 6. denarna vrednost blaga, 8. naprava za snemanje filma, 10. druga beseda za ravnatelj, 11. okrogla streha (pri cerkvah), 12. oprezno pregledovanje kakega predmeta s prsti, 13. upanje, 15. delo z barvami, 17. najdražji sedež v gledališču.

MAGIČNI LIK

Vodoravno in navpično: 1. okrajšava za kvadratni — žrelo ognjenika, 2. siguren, 3. mala državica med Francijo in Španijo, 4. zelo strupena kača, ki živi v tropskih krajih, 5. zadetek pri tomboli, 6. vsem znan, očit, 7. dva enaka soglasnika.

VSEM NAROCNIKOM IN BRALCEM GALEBA TER VSEM NJEGOVIM SODELAVCEM ŽELITA VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE IN MNOGO SREČE V LETU 1963

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

ŠTEVILČNA UGANKA

5, 10, 3 / 12, 11, 10 / 4, 9, 10, 7, 4, 6 / 1, 2, 8, 6 je znan pregovor

Ključ: 1, 2, 3 = orodje za rezanje
4, 5, 6, 7 = prostor pod hišo
8, 9, 10, 11 = utežna mera
12 = kratica za Italijo (na avtomobilih)

Vsaka številka pomeni črko. Črke, ki jih dobiš ob pravilni rešitvi ključa, vstavi v gornji okvir.

Rešitve ugank pošljite uredništvu »Galeba«, Opčine pri Trstu — Opicina, Trieste do 15. januarja 1963. Tudi tokrat bodo trije izžrebani reševalci prejeli nagrado.

REŠITEV UGANK IZ 2. ŠTEVILKE

1. KRIŽANKA »ZAJČEK«: Vodoravno: 2. do, 3. lok, 4. nebo, 5. bokal. Navpično: 1. sokol, 2. doba, 3. lek, 4. nos.

2. MAGIČNI LIK: Vodoravno in navpično: 1. urnost, 2. rjavec, 3. Nace (Nane), 4. oves, 5. se, 6. t, s.

3. SKRITO BESEDILO: lisica, zajec, medved, krt, polž, mravlja. Pregovor: Vsakdo pometaj pred svojim pragom!

4. POSETNICI: Elica Jutič je po poklicu učiteljica, Ina Rudac pa je uradnica.

REŠITVE SO POSLALI: Marina Babič, Valter Milkovič in Dušan Pečar iz *Gropade*; Majda Cibic, Nadja Čuk in Nadja Carli s *Proseka*; Andrejina Ota, Nevja Berdon, Valter Bet, Neva Kuret in Adrijana Kuret iz *Ricmanj*; Darko Metlika iz *Bazovice*; Ivanka Mozetič, Katerina Floridan, Vedrana Radovič in Ivanka Markovič iz *Nabrežine*; Slavica Stolfa in Andrej Tavčar iz *Devina*; Peter Švagelj, Ladi Cunja, Bogdan Milli, Livij Pertot, Nada Jovičič, Maja Pahor, Silvan Scheimer, Aleksander Pertot, Sergij Živic, Lilijana Simonovič, Ermes Sartori in Ondina Pipan iz *Barkovelj*; Giorgio Pipan, dijak I. razr. industrijske šole iz *Barkovelj*; Marija Hervat, dijakinja II. razr. industrijske šole v *Dolini*; Leda Zocchi, Marjetica Puntar, Ondina Vidali, Ivana Placer, Lidija Veršič, Fiorana Glavina, Julijana Bezeljak, Ivo Franko in Moreno Hrovatin iz *Sv. Ivana*.

IZŽREBANI SO BILI in dobe za nagrado mladinsko knjigo: Peter Švagelj, učenec IV. razr. osnovne šole v Barkovljah, Valter Bet, učenec V. razr. osnovne šole v Ricmanjih in Andrej Tavčar, učenec IV. razr. osnovne šole v Devinu.

CENA 50.- LIR